

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 42/2020
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Новом Саду, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради недопустивости извршења, одлучујући о захтеву Вишег суда у Новом Саду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Гж 387/20, на седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету Вишег суда у Новом Саду Гж 387/20 од 11.02.2020. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду, решењем П 6237/2019 од 06.11.2019. године, одбацио је тужбу тужиоца поднету том суду 17.07.2019. године.

Против наведеног решења, тужилац је изјавио жалбу, са предлогом за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање по жалби, из разлога што би се поступак лакше спровео пред другим стварно надлежним судом, с обзиром на то да је Виши суд у Новом Саду оптерећен бројем предмета.

Тужена се у поднеску од 07.02.2020. године изјаснила на предлог тужиоца за одређивање другог стварно надлежног суда, тако што није сагласна са предлогом тужиоца, из разлога што исти није образложио разлоге за одређивање другог стварно надлежног суда.

Виши суд у Новом Саду уз допис Гж 387/20 од 11.02.2020. године, доставио је списе предмета заједно са решењем Гж 387/20 од 11.02.2020. године, којим је усвојио предлог тужиоца за подношење захтева Врховном касационом суду за одређивање другог стварно надлежног суда за одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против решења Основног суда у Новом Саду П 6237/19 од 06.11.2019. године. У образложењу је указао, да имајући у виду све наводе из предлога, сматра да постоје оправдани разлози да у конкретној ситуацији по жалби одлучује други стварно надлежан суд.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу одредби члана 62. став 1. и 8. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник

РС" бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да захтев није основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози.

Према томе, у конкретној ситуацији нису испуњени услови за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету, с обзиром на то да изнети разлог није од таквог значаја да би указивао да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом, нити да представља оправдани разлог који би био од значаја за одређивање другог стварно надлежног суда, у смислу одредбе члана 62. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 8. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић